

[Handelsministeren.]

Medlem var utilfreds med. Det ærede Medlem sagde, at han ikke kunde være tilfreds med den Stilling, som de udtraadte Medlemmer vilde faa, og at de selv maatte kunne raade over deres Pensionsbidrag, over de Midler, som de maatte have Krav paa efter at være udtraadt af Kassen. Dette Spørgsmaal har været fremdraget baade i det sagkyndige Udvalg, der har behandlet Sagen og gjort Indstilling til Ministeriet, i Folketinget og i Folketingets Udvalg, men man er enedes om at opretholde Bestemmelsen desangaaende, saaledes som den findes i § 9 — det er jo i den Henseende navnlig § 9, sidste Stykke, der kommer i Betragtning. Jeg maa gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at her jo er Tale om en Pensionsordning. Man vil ved denne Lov give de Medlemmer af Samfundet, der har Virksomhed hos private og har Krav paa Pension, Sikkerhed for, at det, der indbetales, baade af dem selv og af Virksomheden, til enhver Tid er til Raadighed og kan komme de paagældende til gode i Fremtiden, dog ikke paa den Maade, at de i Almindelighed kan forlange hele det Beløb, der er Tale om, udbetalt, thi det kunde føre til, at de ved uheldige Dispositioner paa Grundlag af denne Udbetaling i Løbet af eet, to eller tre Aar havde sat det hele over Styr. I saa Tilfælde vilde denne Pensionsordning i Virkeligheden ikke have nogen Værdi for dem. Men § 9, sidste Stykke, indeholder den Bestemmelse, at det Beløb, som et Medlem maatte have Krav paa, skal, medmindre Forsikringsraadet tillader anden Anvendelse, indbetales til en anden under Statens Tilsyn staaende Pensionskasse. Der er altsaa en Mulighed for, at man kan dispensere fra den almindelige Regel, og jeg vil meget fraraade, at man nu giver sig til at ændre ved dette noget ømtaalige Forhold.

Det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Hendriksen) rettede et Spørgsmaal til mig, idet det ærede Medlem nævnte, at der var rejst Tvivl om, hvorvidt en Forening som Kirkelig Forening for Indre Mission og lignende Organisationer kom ind under Loven, et Spørgsmaal, som ogsaa er stillet til mig ved tidligere Lejlighed. Saa vidt jeg kan skønne, maa en Pensionsordning inden for en Forening, der alene eller i hvert Fald hovedsagelig har sine Indtægter gennem private, ikke faste Bidrag, næsten nødvendigvis holdes uden for Loven. Den Pensionsordning, en saadan Forening har, kan man ikke sidestille med en Pensionsordning inden for en Erhvervsvirksomhed, thi der er jo

her ikke Tale om nogen Erhvervsvirksomhed, men om en Virksomhed, som mere eller mindre opretholdes gennem private Bidrag, og skulde disse ophøre, er Virksomheden egentlig ikke i Stand til at opretholde den Tilstand, som skulde opretholdes, hvis Pensionsforsikringen skulde have den samme Karakter som inden for en Erhvervsvirksomhed. Jeg vil derfor mene, at § 2, 2det Stykke, netop gør det muligt og rimeligt for Ministeren, selvfølgelig i Samraad med Forsikringsraadet, at undtage saadanne Foreninger og Virksomheder fra at komme ind under Loven. De paagældende Funktionærer maa naturligvis saa sige til sig selv, at de ikke er betryggede paa samme Maade, som hvis deres Pensionsordning faldt ind under Lovens Bestemmelser og var underkastet det offentlige Tilsyn. Jeg haaber, at dette Svar er tilfredsstillende for det ærede Medlem og for de interesserede Parter.

Selvfølgelig vil Ministeriet og Forsikringsraadet tage skyldigt Hensyn til saadanne særlige Forhold, der maatte gøre sig gældende. Der kan ogsaa være andre Forhold, som kan komme i Betragtning — det kan man ikke paa Forhaand sige noget afgørende om —, og derfor har man Dispensationsbestemmelsen i § 2. Hvor det er rimeligt, og jeg kan næsten sige nødvendigt, at gøre Undtagelse fra Lovens almindelige Regler, vil Undtagelse selvfølgelig blive gjort.

S. Rasmussen: Idet jeg takker mit Partis Ordfører (Hendriksen) for, at han har givet Ministeren Lejlighed til at svare paa det af mig over for Ordføreren stillede Spørgsmaal, vil jeg ikke undlade at takke Ministeren for hans Udtalelse, som jeg finder betryggende og er glad for. Jeg maa forstaa den saaledes, at Missionselskaber, indre og ydre Missionselskaber, herefter vil blive fritaget for at komme ind under Lovens Bestemmelser. Naar vi, som har haft disse Betænkeligheder, ikke er fremkommet med dem før, er det, fordi vi hele Tiden har opfattet denne Lovgivning som kun gældende Funktionærer i Virksomheder, ikke de nys nævnte Omraader.

Da Lovforslaget nu skal henvises til et Udvalg, vil jeg dog henstille, om Udvalget ikke paa en eller anden Maade kunde faa indsat en Bestemmelse i Retning af det, som Ministeren har givet Udtryk for. Jeg tvivler ikke om, at saa længe den nuværende Minister har med Sagerne at gøre, vil Afgørelsen blive tilfredsstillende for disse Selskaber, men jeg tænker paa Fremtiden.